

pa boš napravila pridigo. Že danes si naredila tako slovesen uvod. Lej, tudi nevihta si pregnala. Le kakšen zagovor si na skrivaj naredila?»

Res se je nevihta unesla. Od daleč je bilo še slišati grom in nevihta se je sprevrgla v pohleven dež, ki je škrebiljal po skodlah.

»O, ve ženske! Najbolj je lušno po poti, ko ne morete kar naprej regljati.«

»Le kaj imaš proti ženskam! Sicer pa so k vsem velikim podvigom ženske največ prispevale.«

»Ja, tudi izgubi raja!«

»In ponovni pridobitvi tudi. Komu pa se je Kristus po vstajenju najprej prikazal, če ne ženski!«

Janez se ni dal ugnati in je nadaljeval: »Seveda, ko pa je vedel, da ženska ne bo mogla molčati in da bodo o dogodku takoj vsi zvedeli!«

»Kar imej zadnjo! Midve z Marinko bova jedli!« Tanja je namazala kruh z maslom in marmelado in ponudila Marinki.

»Preventiva je boljša kot kurativa,« je dejal Janez in nekajkrat krepko potegnul iz steklenice.

»Daj še meni malo!« Tanja je srknila iz steklenice in jo ponudila naprej Marinki. Ta je potegnila, se pri požirku namrdnila in se stresla: »Huda je ta tvoja slivovka!«

UMIVANJE Z BINKOŠTNO ROSO

Janez je odpahnil duri. Nebo je bilo scefrano na pavo. Sem ter tja je mrzlo sevala vmes kakšna zvezda.

»Dekleti, lahko bosta zvezde štelil!«

»O, ko bi bila polna luna, Janez, da bi te nosila!«

»Ampak, ženske, jaz bi šel danes še do Triglavskih jezer.«

»Bomo še videli. Z baterijami bomo hodili, če gremo takoj ali pa počakamo, da neha rositi.«

Tanja je šla malo dalje od senika, da ne bi pogladila po čem drugem namesto po rosi. Umila si je od potu slani obraz in se ob tem spomnila šale, za katero so trdili, da je resnična.

»Hej, vidva, ali vesta za tisti vic o binškošni rosici?«

»Ne,« sta planila oba hkrati, »povej ga!«

»O binškošnih je bil na Križni gori glavni romarski shod. Prišli so ljudje od blizu in daleč. Pa je šla na pašnik neka ženska, ki je slišala za navado, da si ljudje z binškošno roso umijejo obraz... Gladila je po travi, govorec: »O ti presveta in preblažena binškošna rosica..., o ti presveta in preblažena binškošna rosica..., o ti prekleti drek...«

»Ha, ha, ha, dobra je ta... ha, ha, pa še resnična je, praviš!«

»Poslušajta me, vidva! Poberimo stvari in pojdimo do Triglavskih jezer, kajti ne bi rada doživela, da mi v tej podrtiji miši ponoči sklestijo nahrbtnik!«

»Saj sem že prej dejal, da pojdimo. Samo zmišljujeta se.«

Janez je prvi spravil stvari v red. Baterijo je držal v roki in čakal dekleti.

»Jaz bom hodila na sredini, da me ne bo strah,« se je Marinka ustopila v sredino.

Zunaj je bilo mirno in tiho. Deževati je povsem nehalo.

Stopali so molče in počasi. Sem ter tja se je kot negibna postava izluščil iz teme obris viharika. Skalne gmo-te je noč nagnila nad planince. Skoraj grozeče so se dvigale skale nad njimi. Noč je bila temna, brez meseca, nad vrhovi so se svetlikale zvezde in hladno zrle na svet pod seboj. Pot se je vila, se vzpenjala in se zopet

Andreju Karničarju

VERA PIPAL

*Nič več ga ne bo,
da bi nam podal roko,
ko bomo prišli
in ko bomo odšli.
Oskrbnika na Spodnjih Ravneh.*

*Vedno je vprašal,
odkod smo prišli –
in ko smo odšli,
kam gremo.*

*Tako je bilo nekoč.
Taki so bili oskrbniki koč.
Tak je bil oskrbnik
na Spodnjih Ravneh.*

*Na dolgih poteh
govorimo o ljudeh,
ki smo jih radi imeli.
V našem spominu
bodo vedno živeli.
Tudi oskrbnik na Spodnjih Ravneh.*

Borisu Mlekužu v spomin

TOMAŽ ROVŠČEK

*Tih greben,
molčeč macesen,
otožno rušje,
prepadne stene
nemo zro tja, kjer je korak obstal.*

*Zro tja dol v dolino,
kjer žalost razprostrla je peruti.
Kjer neskončnost je dokončna.
In samo en grozljiv vprašaj
je neznosno breme,
ki duši.*

*Ki ne dopusti,
da bi krik zletel tja gor,
ujel se med grebene.*

*Le nebo mi odgovor daje,
ko z mano joče.*